

Arrest

nr. 349 750 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2026 met refertenummer 135826.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 24 februari 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 22 september 2025 met nr. 333 016 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker te erkennen als vluchteling en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 1 juli 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit. Op 16 december 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2025 werd ingediend door:

Naam: [S.T.]

Voorna(a)m(en): [J.K.]

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op gezinshereniging aan met zijn Belgische wettelijke partner, de genaamde [M.L.] [...] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.80.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging betrokkene moet bewijzen dat de Belgische referentiepersoon “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- *Uitkeringsattest Solidaris dd. 30.06.2025 en 08.09.2025 op naam van de referentiepersoon*
- *Loonfiches [T.] NV op naam van betrokkene*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering ontvangt met een brutodagbedrag van 54,02 euro. Voor de meest recente maand (augustus 2025) kwam dit neer op 1404,52 euro. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Wat betreft de loonfiches op naam van betrokkene zelf. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest nr. 277 621 RvV van 20 september 2022). Bijgevolg kunnen de bestaansmiddelen van betrokkene zelf niet aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 dd. 24.10.2019, arrest RvS nr. 255.940 dd. 02.03.2023).

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Op die manier kan eventueel worden vastgesteld dat de Belg, ondanks dat er geen 120% van het leefloon ter beschikking is, toch op voldoende wijze in het levensonderhoud van het gezinslid en de Belg zelf kan worden voorzien zonder het risico ten laste te vallen van de Belgische overheden (OCMW en andere).

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt alvast dat hij een sociale woning betreft (Kantonnale Bouwmaatschappij van Beringen voor Huisvesting cvba) en hiervoor maandelijks 321,40 euro moet betalen. Dit is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referent en getuigt er impliciet van dat zij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en hij zich daarvan bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben en de marktwaarde van de woning zou moeten betalen, zou zij immers 526 euro (zonder index sedert 19.04.2019) per maand aan huur moeten betalen.

Concreet wil dit dus zeggen dat de referentiepersoon heden reeds grotendeels ten laste valt van de openbare overheden van België. Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat hij of de aanvrager zouden ten laste vallen van de Belgische overheid. In die zin heeft een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer. De gunstige huurprijs, het feit dat de Vlaamse overheid eigenlijk gedeeltelijk de woning van de referentiepersoon financiert, is toch niet zonder reden.

Indien we de behoefteanalyse toch nagaan blijkt dat er slechts 1212,52 euro (1404,52 euro – 192 euro) overblijft om alle andere vaste en variabele kosten van het gezin te voorzien, zoals water, verzekeringen, medische kosten, (tele)communicatie, voeding en drank, mobiliteit en transport, vrijetijdsbesteding etc. Er worden door de referentiepersoon verschillende uittreksels voorgelegd van de maandelijkse kosten, TotalEnergies Power & Gas 75,06 (07.08.2025), Proximus 157,98 (28.07.2025) en De Watergroep 117,90 euro (25.06.2025). Echter, deze kosten dekken niet het volledige plaatje binnen de kosten van een gezin met twee volwassen personen. Er kan niet zomaar aangenomen worden dat de beschikbare maandelijkse bestaansmiddelen voldoende zijn om in het levensonderhoud van alle gezinsleden te voorzien wetende dat uit de resultaten van het huishoudbudgetonderzoek van Statbel (het Belgische Statistiekbureau) blijkt dat de gemiddelde jaarlijkse uitgaven voor een huishouden van 2 volwassen personen in het Vlaams Gewest 6276 euro (=523 euro/maand) voor voeding en niet-alcoholische dranken, 1818 euro voor kleding en schoenen (=151,5 euro/maand), 555 euro voor leidingwater en afvalophaling (= 46,25 euro/maand), 2062 euro voor elektriciteit, gas en/of andere brandstoffen voor verwarming (= 171,83 euro/maand), 1248 euro voor (tele)communicatie (= 104 euro/maand) en 2577 euro voor verzekeringen allerhande (= 214,75 euro/maand) bedragen. Kosten voor mobiliteit (in welke vorm dan ook) zijn hierin nog niet begrepen. Ook buitengewone kosten, zoals aankoop van nieuwe elektrische apparatuur indien deze aan vervanging toe is, onvoorziene medische kosten, aankoop van meubelen of vervanging ervan zijn daarbij nog niet inbegrepen. Het is daarom, behoudens bewijs van het tegendeel, niet ernstig aan te nemen dat referentiepersoon met de voorhanden zijnde bestaansmiddelen alle kosten van zichzelf en betrokkene kan betalen.

Op basis van wat voorligt kan er aldus niet toe besloten worden dat de referentiepersoon op voldoende wijze in de bestaansmiddelen van zichzelf en betrokkene kan voorzien.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan evenmin in toepassing van art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet een verblijfsrecht worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 6, 7, 8, 9 en 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij voert aan dat de administratief assistent die de bestreden beslissing heeft genomen hiertoe onbevoegd zou zijn geweest, nu bij de bestreden beslissing geen bevoegdheidsdelegatie werd gevoegd.

Zoals verweerder correct opmerkt in zijn nota met opmerkingen bevindt zich in het administratief dossier evenwel de volgende "Akte tot aanstelling van de Directeur-generaal" van 21 juni 2019 (stuk 40):

"De Directeur-generaal,

Gelet op de artikelen 3/1, 6, §2, 7 en 13, §2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

BESLIST:

Mevrouw [E.B.] wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 3/1, 6, § 1, 7 en 13, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009".

Ter terechtzitting gewezen op deze aanstellingsakte geeft verzoeker aan de bevoegdheid van de steller van de akte niet langer te betwisten en niet te volharden in zijn eerste middel.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"16. Verzoeker vroeg op 01.07.2025 gezinshereniging aan met zijn Belgische wettelijke partner, de genaamde [M.L.] [...] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

17. In het onderhavige geval stelt de verwerende partij:

[...]

18. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

19. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

20. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

21. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

22. Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

23. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof beoogt de burgerschapsrichtlijn (waarvan art. 40ter Vw. De nationale uitvoering is in de Belgische Vreemdelingenwet) de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

24. De inkomstenvereiste is een omzetting van de richtlijn 2003/86/EG van de Europese Unie. Deze richtlijn heeft betrekking op gezinshereniging met derdelanders, maar wordt in België ook toegepast op gezinshereniging met Belgen die geen gebruik maken van het vrij personenverkeer (zoals in casu). Uit vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis voor Belgen richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden nu de Belgische wetgever ervoor koos om Belgen op vlak van gezinshereniging op dezelfde wijze te behandelen als derdelanders.

25. In de voorbereidende werken van de wet wordt er uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

26. Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443 14, 23, “Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13) (zie ook o.a. arrest RvV van 15 februari 2021 nr. 249.056 – stuk 7). Dit werd ook bevestigd door het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 26 september 2013 (nr. 121/2013).

27. Het Hof van Justitie aanvaardde reeds dat wanneer de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moet behandelen (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C 381/18 en C 382/18, punten 38-48). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

28. Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie o.a. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

29. Uw raad bevestigde dit (onder andere) in haar arrest van 15 februari 2021, nr. 249.056: “Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.” 30. Artikel 40ter, §2 Vw. Dient dus (net als artikel 10, §2 en §5 Vw.) een richtlijnconforme interpretatie te krijgen, waarbij rekening moet gehouden worden met de rechtspraak hieromtrent van het Hof van Justitie.

31. Artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt: “Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: (...) c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

32. Het is aldus duidelijk dat deze bepaling en daarmee ook artikel 40ter en 42 Vw. In het licht van de ratio (dat de bestaansmiddelen vooral als doel hebben zodat de referentiepersoon en zijn gezin niet op de sociale bijstand beroep zouden moeten doen) bekeken moeten worden.

33. In een arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, nr. 243.504) besluit uw Raad, verwijzend naar rechtspraak van de RvS (nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het HvJ.

34. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (zie infra HvJ 3 oktober 2019, nr. C 302/18, X/ Belgische staat).

35. Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, dient er dan ook besloten te worden dat artikel 40ter Verblijfswet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het HvJ in arrest nr. C-302/18.

36. De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium. Uw raad herhaalt dit standpunt in een arrest van 15 februari 2021 en stelt dat het GwH in zijn arrest nr. 149/2019 (hieronder besproken) geen rekening kon houden met arrest nr. C-302/18 van het HvJ omdat de debatten toen reeds gesloten waren (RvV 15 februari 2021, nr. 249.056).

37. Het is immers vaste rechtspraak van het HvJ dat een nationale bepaling richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden, wanneer de feiten weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen (zoals gezinshereniging met statische Belgen), maar

Unierechtelijke bepalingen intern toepasselijk gemaakt zijn doordat het nationale recht naar de inhoud ervan verwijst (zie onder meer HvJ 7 november 2018, nr. C 380/17, K en B / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie; HvJ 21 december 2011, C-482/10, Cicala; HvJ 18 oktober 2012, C-583/10, Nolan, en HvJ 15 november 2016, C-268/15, Ullens de Schooten).

38. Dat is het geval voor artikel 40ter Verblifswet: de Belgische wetgever koos er bewust voor om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders, die op hun beurt onderworpen zijn aan de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). Nationale instanties mogen dan géén interpretatie geven aan artikel 40ter Verblifswet, die afwijkt van de interpretatie die het HvJ geeft aan de Gezinsherenigingsrichtlijn. Dus ook niet over de herkomst van de bestaansmiddelen.

39. In arrest nr. C-302/18 oordeelde het HvJ dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden (HvJ 3 oktober 2019, nr. C 302/18, X t. Belgische staat). Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In hetzelfde arrest spreekt het HvJ zich ook uit over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders (= art. 10 en 10bis Verblifswet). Volgens het HvJ is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid zijn (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

40. De inkomensvereiste komt voort uit richtlijn 2003/86/EG over gezinshereniging met derdelanders, maar wordt in België ook toegepast op gezinshereniging met Belgen die geen gebruik maken van het vrij personenverkeer. Uit vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis voor Belgen richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden nu de Belgische wetgever ervoor koos om Belgen op vlak van gezinshereniging op dezelfde wijze te behandelen als derdelanders. Volgens richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten "die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat". In de richtlijn wordt het begrip 'stabiele en regelmatige inkomsten' dus geplaatst tegenover het begrip 'sociale bijstand'.

41. Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner.

42. Ook artikel 40bis § 4, tweede lid Verblifswet, dat gaat over de familie van een economisch niet-actieve Unieburger, stelt als voorwaarde dat die Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet 'beschikken'. Over die categorie heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk gezegd dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006).

43. De bestaansmiddelen van de wettelijke partner van een Belg zijn géén uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° Verblifswet. Dat wil zeggen leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering, overbruggingsuitkering, en werkloosheidsuitkering als er geen bewijs is van een actieve zoektocht naar werk.

44. Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen [S.T.] de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

45. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

46. Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon (verzoeker heeft net als gevolg dat verzoeker en zijn partner niet ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat

een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

47. Zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid Vw leidt ertoe dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

48. De ratio legis van artikel 40ter moet duidelijk voorkomen dat de vreemdeling een last voor de overheid wordt en het blijkt uit de financiële situatie van het huishouden dat de verzoekende partij geen last voor de overheid uitmaakt.

49. Concreet wordt de gezinshereniging in hoofde van verzoeker geweigerd onder de stelling dat de invaliditeitsuitkering van zijn Belgische partner te laag zou zijn, zodat hij het risico zou lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

50. Niettemin werd gelet op het voorgaande volledig onterecht de bestaansmiddelen van verzoeker zelf niet in aanmerking genomen. Indien men rekening zou hebben gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf zou men vastgesteld hebben dat de bestaansmiddelen weldegelijk voldoende waren om aan het op dat moment van toepassing zijnde referentiebedrag te komen.

51. Desondanks wordt de gezinshereniging in hoofde van verzoeker wederom geweigerd, onder verwijzing naar vermeend onvoldoende inkomsten.

52. Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, dient DVZ, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten. Hierbij dient "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" uitgemaakt te worden "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

53. De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te beschouwen.

54. Mocht men dus alsnog van oordeel zijn dat de bestaansmiddelen van verzoeker niet in aanmerking kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, dient men vast te stellen dat alwaar de bestaansmiddelen van verzoekers partner effectief lager dan het op dat moment van toepassing zijnde referentiebedrag, m.o.o. een correcte/zorgvuldige behoefteanalyse minstens ook de eigen bestaansmiddelen van verzoeker als wettelijk samenwonend partner in aanmerking genomen konden worden genomen.

55. Bij de beoordeling van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen dient immers rekening gehouden te worden met het feit dat de lasten en kosten door de partners worden gedeeld.

56. Hierbij wordt door de DVZ volledig onterecht gesteld dat zelfs in het kader van de behoefteanalyse, er geen enkele rekening wordt gehouden met de eigen inkomsten van de verzoeker. Verzoeker is nochtans van mening dat eveneens met zijn bestaansmiddelen rekening gehouden moest worden.

57. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoeker zelf.

58. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoeker zelf terwijl artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoeker die ook werkt.

59. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen."

60. Door de omstandigheden, die verband houden met de persoonlijke en financiële situatie van het huishouden niet in aanmerking te nemen en, in het bijzonder, de financiële situatie van de verzoeker niet in aanmerking te nemen heeft de bestreden beslissing de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Wet geschonden.

61. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 42, §1, tweede lid, houdt bovendien een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens. De bepalingen van de Vreemdelingenwet creëren ongelijke behandelingen van statische Belgen in vergelijking met gezinshereniging met onderdanen van derde landen, wat indruist tegen het recht op gezinsleven en het recht op gelijke behandeling.

62. Het is voor de referentiepersoon onmogelijk om het referentiebedrag te bereiken met alleen zijn invaliditeitsuitkering, indien de inkomsten van verzoeker niet in aanmerking worden genomen

63. In de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof is reeds herhaald dat de herkomst van de vereiste bestaansmiddelen voor gezinshereniging met onderdanen van derde landen niet als beslissend criterium mag gelden. De strikte toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die enkel

rekening houdt met de inkomsten van de statische Belg, zonder rekening te houden met de concrete situatie van de betrokkene, is een onterecht restrictieve benadering die de grondrechten van verzoeker schaadt.

64. Verzoeker wenst volledigheidshalve op te merken dat de prejudiciële vragen die uw Raad aan het Grondwettelijk Hof heeft voorgelegd, nog steeds hangende zijn, namelijk:

[...] (RvV17 december 2024, nr. 318 724 VK [...])

En

[...] (RvV 17 december 2024, nr. 318 729 VK [...])

65. Het is vanzelfsprekend van belang voor verzoeker dat de prejudiciële vragen eerst door het Grondwettelijk Hof worden beantwoord, voordat uw Raad zich uitspreekt over het huidige verzoekschrift.

66. Verzoekende partij voert eveneens een schending van artikel 8 EVRM aan.

67. Verzoeker heeft reeds een geruime tijd een relatie met de heer [M.L.]. Zij wonen sinds juni 2022 samen. Echter is zijn partner arbeidsongeschikt en is het voor hem aldus onmogelijk om bijkomende inkomsten te verkrijgen naast de invaliditeitsuitkering. Niettemin spreekt het voor zich dat verzoeker eveneens bijdraagt met zijn eigen inkomsten aan de maandelijkse kosten van het gezin bijdraagt en aldus deze maandelijkse kosten helpt dragen.

[...]"

3.2.2. Verweerder repliceert hierop in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"De in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan ze is genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

De thans nuttige passages uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

[...]

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoeker volgende stukken ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neergelegd:

- Uitkeringsattest Solidaris dd. 30.06.2025 en 08.09.2025 op naam van de referentiepersoon
- Loonfiches [T.] NV op naam van betrokkene

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering, waarbij hij voor de maand augustus 2025 een bedrag van 1404,52 euro heeft ontvangen.

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de wettelijke partner van een Belg een recht op gezinshereniging opent indien hij onder meer aantoonst dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat wil zeggen bestaansmiddelen die gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Op basis van de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 uitdrukkelijk bevestigd dat:

[...]

Uit dit arrest blijkt onomstotelijk dat de inkomsten van de aanvrager zelf niet in aanmerking worden genomen bij het onderzoeken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, noch bij het maken van de behoefteanalyse. Waar verzoeker voorhoudt dat ook zijn eigen bestaansmiddelen in rekening moeten worden gebracht en niet enkel die van zijn echtgenote, kan hij dan ook geenszins worden gevolgd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval moet worden afgeweken van de rechtspraak van de Raad van State.

Daarnaast wenst verwerende partij erop te wijzen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat “Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. [...]”

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situaties een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: [...]

De verwerende partij moet een behoefteanalyse maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (vaste rechtspraak RvS, zie o.a. RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

Verzoeker heeft de volgende stukken overgemaakt voor de behoefteanalyse:

- Huurovereenkomst bij Kantonale Bouwmaatschappij van Beringen voor Huisvesting cvba, huur 321,40euro/maand,
- TotalEnergies Power & Gas 75,06 (07.08.2025),
- Proximus 157,98 (28.07.2025)
- De Watergroep 117,90 euro (25.06.2025).

Voor het overige heeft de verzoeker geen andere stukken neergelegd waaruit de vaste en/of variabele kosten blijken. Er zijn geen objectieve gegevens bekend omtrent de uitgaven die betrokkenen maandelijks moeten doen voor verzekeringen, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's, waardoor de gemachtigde het volgende concludeert dat [...].

Dat de belangen van de gezinsleden ook gebaat zijn met een behoorlijke huisvesting en met een gezinshereniger die beschikt over voldoende middelen van bestaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever immers vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53- 0443/018, p. 73).

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedenten in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie.

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

[...] De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De bestreden beslissing vermeldt expliciet dat ze geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De in casu bestreden beslissing is immers de “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten” [...]. De bestreden beslissing kan op zich dan ook niet tot gevolg hebben dat het beweerd gezins- of privéleven van de verzoekende partij zou geschonden worden. Dat de bestreden beslissing bepaalde motieven bevat die betrekking hebben op een mogelijke terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst doet hieraan niets af. Het gaat hier immers overtollige motieven, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben. Om die reden kan de verzoekende partij dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van haar privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) aanvoeren, en is het betoog van de verzoekende partij in het middel niet dienstig.

Het wettelijk samenwonen op zich volstaat echter niet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

In casu bevindt de verzoeker zich in de situatie van een vreemdeling die zich al jaren in onregelmatig verblijf in België bevindt. De verzoeker voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet

worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker bewijst geenszins de schending van artikel 8 EVRM.

[...]

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetbepalingen niet wordt aangetoond.

3.2.4. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als wettelijk geregistreerde partner van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij betwist niet dat zijn aanvraag, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing en dit overeenkomstig de overgangsmaatregelen in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), moet worden onderzocht overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals deze golden vóór voormelde wet.

Het in verzoekers situatie toepasselijke artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]

Aldus blijkt dat verzoeker, om in aanmerking te komen voor het beoogde verblijfsrecht van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon begeleiden of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekosten-verzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – zoals van toepassing in verzoekers situatie – dat: *“de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

3.2.5. Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie werd geweigerd, omdat volgens verweerder niet is aangetoond dat de Belgische wettelijk geregistreerde partner beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelde vast dat de Belgische partner een invaliditeitsuitkering ontvangt, die evenwel lager is dan het referentiebedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Verder oordeelde hij dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van verzoeker zelf, nu het de Belg zelf is die dient aan te tonen te beschikken over de nodige bestaansmiddelen. Een behoefteanalyse wees volgens verweerder ten slotte uit dat de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg niet voldoende zijn.

3.2.6. Verzoeker betoogt dat zowel bij het bepalen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken als bij de behoefteanalyse wel degelijk rekening dient te worden gehouden met zijn eigen inkomsten en deze alleszins niet aan de kant kunnen worden geschoven louter omdat dit niet de persoonlijke inkomsten van de Belgische referentiepersoon zijn.

3.2.7. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever was om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en voor gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X t. de Belgische Staat) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is volgens het Grondwettelijk Hof niet verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het Grondwettelijk Hof beperkte weliswaar in zijn arrest zijn beoordeling tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025, maar – en voor zover dit *in casu* dienstig is – er kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St.* Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St.* Kamer 2024-2025, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger rekening zou kunnen worden gehouden, kan aldus niet worden gevolgd.

Verzoeker toont bijgevolg een schending aan van de artikelen 40ter, § 2 en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag hierover niet anders te doen oordelen.

In de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen onderbouwt verweerder zijn standpunt via rechtspraak van de Raad van State en verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van

24 oktober 2019. Gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam, is deze verwijzing niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan worden gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zelf zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schendt. Zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 immers op heeft gewezen, hadden eerdere arresten van het Grondwettelijk Hof betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in deze arresten nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen de gezinshereniging met Belgen en de gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 (B.15.1. ev.) vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

3.2.8. Het enig middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS